

LITTLE
SIMZ«ΝΙΩΘΩ
ΟΤΙ ΕΙΜΑΙ
ΓΕΝΝΑΙΑ,
ΦΙΛΕ»

Η πιο hot ράπερ της Αγγλίας επιστρέφει με ένα δυνατό νέο άλμπουμ και μιλάει αποκλειστικά στο «Κ» για το πώς γράφει, για τα εμπόδια που ξεπέρασε και όλα όσα την κάνουν σήμερα περήφανη.



ΜΠΟΡΕΙΣ ΝΑ ΕΙΣΑΙ ΚΟΥΛ. Αλλά δεν μπορείς να είσαι τόσο κουλ όσο η Little Simz, με το μαύρο baggy παντελόνι, τις λευκές κάλτσες, τη βαριεστημένη αύρα και τη σχεδόν ξαπλωμένη στάση σώματος, καθώς απαντά στις ερωτήσεις του «Κ» από τον καναπέ ενός δωματίου στο Λονδίνο. Στην τζαμαρία πίσω της, θολές σκιές ανθρώπων που περπατούν. Ο κόσμος κινείται, η Little Simz μένει στη θέση της.

Τη φωνάζουν Simbi. Με αυτό το όνομα έκανε παιχνίδι και ο τίτλος του άλμπουμ *Sometimes I Might Be Introvert*, με το οποίο έγινε ευρύτερα γνωστή το 2021, κερδίζοντας το Mercury Prize. Κομμάτια όπως το *Introvert* και το *I love you, I hate you* άγγιζαν κόσμο που δεν ακούει απαραίτητα χιπ χοπ, με εμπνευσμένα ορχηστρικά μέρη, άφρομπιτ, σόουλ, λίγη τζαζ, σπουδαίους στίχους, τη φωνή της και την άμεσα συμπαθητική φυσιογνωμία της. Τριάντα ενός ετών σήμερα, η Little Simz είναι η πιο περιζήτητη ράπερ της Αγγλίας. Με μια δόση glamour: Το περασμένο φθινόπωρο συμμετείχε στην Εβδομάδα Μόδας του Παρισιού ως μοντέλο του οίκου Miu Miu, εσχάτως έγινε το πρόσωπο της Vans, ενώ έχει και μια παράλληλη καριέρα ως ηθοποιός. Αυτές τις μέρες, βέβαια, όλα περιστρέφονται γύρω από το έκτο προσωπικό της άλμπουμ, το *Lotus*. Μια συναρπαστική δουλειά που ανακατεύει πολλά μουσικά είδη, σου πετάει στα μούτρα τις ανασφάλειες και τα άγχη που πέρασε η ίδια κατά τη δημιουργική διαδικασία, ενώ αφήνει τα καλύτερα κομμάτια για το τέλος. Η κουβέντα μας, βέβαια, ξεκίνησε από το ποδόσφαιρο.

Είδα στα στόρι σου ότι πήγες στο γήπεδο για το Άρσενal-Ρεάλ Μαδρίτης. Το χάρηκες;

Ναι, φίλε. Φοβερό! Ήταν ωραίο και αγχωτικό, σαν ρόλερ κόστερ. Αλλά χάρηκα με το αποτέλεσμα.

Αληθεύει ότι ξυπνάς κάθε μέρα στις 6.30 το πρωί για διαλογισμό;

Το έκανα για καιρό, αλλά τώρα προωθώ τον δίσκο και χρειάζομαι περισσότερο ύπνο (γέλια).

Πόσο συχνά κάθεσαι να γράφεις στίχους;

Όταν γράφω, δεν είναι στίχοι, είναι σκέψεις: Πώς πήγε η Δευτέρα μου, μια εικόνα που είδα, ένα ενδιαφέρον θέμα που προέκυψε από συζήτηση.

Άκουσα το *Lotus* και μου άρεσε πολύ! Είναι πλούσιο άλμπουμ, έχει φοβερό μπάσο, φοβερά strings και μια ωραία «βρετανίλα». Τι σημαίνει ο δίσκος αυτός για σένα;

Είμαι φουλ περήφανη. Προσπάθησα να φτιάξω έναν δίσκο που να είναι αληθινός ως προς αυτά που ένιωθα σε πραγματικό χρόνο. Έβαλα τα δυνατά μου να το πετύχω αυτό, μέσα από διαφορετικά στιλ μουσικής. Υπάρχουν σημεία ποστ-πανκ, κάποια πιο ήπια κομμάτια – και όλα αυτά ανακατεύονται για να προκαλέσουν κάθε φορά ένα συναίσθημα.

Από τα κομμάτια ξεχωρίζω το *Lonely*... Όντως;

Ναι, είναι λες και διαβάζω το προσωπικό σου ημερολόγιο...

Σε νιώθω. Είναι ένα πολύ προσωπικό κομμάτι. Είναι η αλήθεια, φίλε. Προσπαθούσα να κάνω έναν δίσκο και έπεφτα σε τοίχο. Ένιωθα μόνη. Έχασα την αυτοπεποίθησή μου πολλές φορές. Τα κατάφερα τελικά, αλλά μου αρέσει που υπάρχει αυτό το κομμάτι, ακόμα και η φωνή μου έχει κάτι.

Θυμάμαι όταν άκουσα το άλμπουμ *Sometimes I Might Be Introvert*, σκέφτηκα «αυτή πάει για σούπερ σταρ». Και μετά ήρθε το *No thank you* και ακύρωσες την περιοδεία σου. Ήταν σαν να έλεγες «δεν θα παίξω το παιχνίδι σας»...

Ήταν μια δύσκολη εποχή. Έπρεπε να πάρω αποφάσεις και να επιλέξω αυτό που ένιωθα ότι είναι καλύτερο για μένα. Δεν ήθελα να κάνω τίποτα στο πενήντα τοις εκατό. Και εφόσον δεν μπορούσα να δώσω το καλύτερο δυνατό σόου, είπα όχι. Σίγουρα μου κόστισε αυτό, με διάφορους τρόπους. Αλλά δεν με σταμάτησε από το να κάνω τέχνη. Αυτό είναι το σημαντικό, αυτή είναι η δουλειά μου.

ΔΗΜΟΤΙΚΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΕΣ

Νιγηριανής καταγωγής, η Little Simz γεννήθηκε και μεγάλωσε στις δημοτικές κατοικίες του Ίσλινγκτον (Λονδίνο) με τη μαμά και τις δύο μεγαλύτερες αδερφές της. Ξεκίνησε να ραπάρει στα έντεκα. Ως έφηβη, θυμάται ότι έδινε σχεδόν καθημερινά μία λίρα για να παρακολουθήσει μαθήματα χορού, μαγειρικής και υποκριτικής στο St Mary's Youth Club. Εκεί γνώρισε τη χορεύτρια Κλοέ Ντιν, που πολλά χρόνια αργότερα θα χορογραρούσε το βιντεοκλίπ του τραγουδιού *Introvert*, αλλά και τον παραγωγό Inflo, ο οποίος έστησε ηχητικά τα πρώτα της άλμπουμ.

© CHRIS JACKSON / GETTY IMAGES / IDEAL IMAGE



Η Little Simz ποζάρει κατά τη διάρκεια μιας ημερίδας με θέμα «Life Energy» στις Μαλδίβες.

Ποιες είναι οι πιο έντονες παιδικές σου μνήμες;

Ήμουν η ενοχλητική μικρή αδερφούλα. Έπαιρνα το μέικ απ της αδερφής μου και το έκρυβα, φορούσα τα Ed hardy tops και τα True religion τζιν της. Πολύ νιγηριανό φαγητό, πολύ ωραία μουσική στο σπίτι, ένα παιδί περίεργο να μάθει τον κόσμο, που ήθελε να κάνει τέχνη και να χορέψει και να γίνει ηθοποιός και να ραπάρει. Ένα παιδί που βασικά ήθελε να τα κάνει όλα.

Και τα έκανε...
Ναι. Είναι τρελό!

Ο πατέρας σου ήταν απών;

Ναι, έφυγε όταν ήμουν έντεκα και από τότε δεν έχουμε σχέσεις. Με μεγάλωσε η μαμά μου, με βοήθεια από τα αδέρφια μου, γιατί ήμουν η μικρότερη.

Η ενασχόλησή σου με την τέχνη ήταν και ένας τρόπος να καλύψεις το κενό της απουσίας του μπαμπά;

Όταν ήμουν μικρή, δεν το σκεφτόμουν έτσι ενδοσκοπικά. Αυτά ήταν τα δεδομένα και συνέχιζα

τη ζωή μου. Μεγαλώνοντας, τα θέματα για τα οποία έγραφα ωρίμασαν και άρχισα να μπαίνω πιο βαθιά σε αυτό, να συζητάω για τα καταπιεσμένα μου συναισθήματα και για το πόσο με επηρέασε. Όμως το ίδιο γεγονός με έκανε και αυτό που είμαι σήμερα.

Το αγαπημένο μου κομμάτι σου είναι το *How did you get here*, όπου ουσιαστικά ξετυλίγεις όλη την πορεία σου. Μέσα εκεί λες: «Δουλεύεις δυο φορές πιο σκληρά επειδή είσαι μαύρη/ Νόμιζα ότι η μαμά μου υπερέβαλλε, μέχρι που ο κόσμος μου έδειξε ότι ισχύει»...

Ναι, η μητέρα μου έλεγε συχνά: «Είσαι μαύρη και τίποτα στη ζωή σου δεν θα είναι εύκολο». Δεν το πίστευα. Αλλά αποδείχθηκε αληθινό.

Ξέρω ότι δούλενες διπλές βάρδιες σε μια γκαλερί...

Και παράλληλα προσπαθούσα να βρω τις άκρες μου στη μουσική, να γίνω γνωστή διατηρώντας την ακεραιότητά μου, να επιβιώσω σε αυτή την τρελή βιομηχανία. Γιατί είναι τρελή, πραγματικά.

→

Καθώς ο κόσμος μας γίνεται καλύτερος και πιο συμπεριληπτικός, μήπως το να είσαι μια μαύρη γυναίκα καλλιτέχνης είναι πλέον ευλογία;

Πάντα ευλογία ήταν. Ποτέ δεν το είδα σαν κατάρα. Εγώ από την πλευρά μου δίνω τον καλύτερό μου εαυτό στο να βγάζω καλή μουσική, να μη συμβιβάζομαι γύρω από το δημιουργικό όραμά μου, το οποίο με τα χρόνια μου βγήκε σε καλό. Οι άνθρωποι εμπιστεύονται το γούστο μου. Το ελπίζω δηλαδή... Αυτό δεν σημαίνει βέβαια ότι όλοι πρέπει να συμφωνούν μαζί μου. Χρειαζόμαστε ισορροπία και ποικιλία.

«ΕΙΝΑΙ ΔΥΣΚΟΛΟ»

Γιατί όλοι οι χιπ χοπ καλλιτέχνες μάς ζαλίζουν με το πώς τα κατάφεραν; «Ξεκίνησα από το μηδέν και κοιτάζτε πού έφτασα...» Γιατί είναι τόσο μεγάλο κομμάτι της ραπ μυθολογίας αυτό, ακόμα και για ταπεινούς καλλιτέχνες όπως εσύ;

Γιατί είναι δύσκολο. Γιατί μπορείς να αγκαλιάσεις τις μάχες σου, χωρίς να αποδέχεσαι ότι θα είσαι μια ζωή αποκάτω. Μπορείς να θέλεις περισσότερα. Αυτά που αξίζεις. Οι περισσότεροι άνθρωποι έρχονται στο χιπ χοπ από ένα μη προνομιούχο background, από την εργατική τάξη. Όταν τα καταφέρνεις, έχεις γνώση και άποψη που θέλεις να μοιραστείς για να βοηθήσεις και τους άλλους. Η γνώση που δεν μοιράζεσαι είναι σπαταλημένη γνώση. Προσπαθείς λοιπόν να δώσεις πίστη στους ανθρώπους. Να τους πεις ότι, από όπου και αν έρχεστε, μπορείτε να φτιάξετε τη ζωή σας.

Μα παρόμοιες μάχες δεν δίνουν και αυτοί που παίζουν ροκ, τέκνο ή κλασική μουσική; Γιατί εκείνοι δεν μας λένε συνεχώς πώς τα κατάφεραν;

Το ραπ έχει μια άνεση με τις λέξεις, μια ευθύτητα, σαν να μιλάς σε κάποιον που κάθεται δίπλα σου. Σε αυτούς που παίζουν κλασική μουσική, διαβάζεις βιογραφικό για να δεις πώς τα κατάφεραν. Εμείς σ' το λέμε μπαμ στα τραγούδια μας.

Πέρυσι συνεργάστηκες με τους Coldplay στο κομμάτι *We pray*. Το σκέφτηκες πριν δεχτείς; Θέλω να πω, σε απασχολούν ποτέ δυλήμματα του στιλ «είμαι underground ή είμαι mainstream»;

Δεν ξέρω τι είμαι, να σου πω την αλήθεια (γέλια). Νομίζω πολλοί με ξέρουν και πολλοί δεν με ξέρουν. Όταν γνώρισα τον Κρις Μάρτιν, τον συμπάθησα, ήταν κουλ. Είναι ένας αληθινός καλλιτέχνης, καταλαβαίνει πραγματικά τη μουσική και πάντα ήθελα να δουλεύω με ανθρώπους που είναι καλοί σε

αυτό που κάνουν. Οι Coldplay έχουν φτιάξει μερικά από τα ωραιότερα τραγούδια όλων των εποχών, τραγούδια που έχουν αγγίξει τους ανθρώπους. Ήταν φοβερή εμπειρία – και βέβαια η συμμετοχή του Burna Boy, της Tini και της Elyanna, αυτή η μείξη ανθρώπων από διαφορετικά μέρη του κόσμου σε ένα τραγούδι ήταν πολύ ωραία ιδέα.

Αν μπορούσες να σβήσεις όλα αυτά που έχεις καταφέρει τα τελευταία δέκα χρόνια για να γίνεις δέκα χρόνια νεότερη, θα το έκανες;

Να ξαναζήσω τα είκοσί μου; Δεν είμαι άνθρωπος που νοσταλγεί... Επίσης, ξέρω ανθρώπους που δεν έφτασαν στην ηλικία μου. Τους σκέφτομαι και νιώθω τυχερή που είμαι εδώ. Τα είκοσι είχαν πλάκα, αλλά το σημείο που βρίσκομαι τώρα είναι καλύτερο. Όσο πάει γίνεται καλύτερο (γέλια)!

Για ποιο πράγμα από όσα έχεις καταφέρει νιώθεις περισσότερο περήφανη;

Νιώθω περήφανη γι' αυτό που είμαι. Έχω ακόμα το μυαλό στο κεφάλι μου. Ξέρεις, ο εγκέφαλος είναι τρυφερός μυς. Είμαι σίγουρα περήφανη γι' αυτά που έχω καταφέρει, αλλά κυρίως για το τι άνθρωπος έχω γίνει. Νομίζω ότι με τα χρόνια έχω περισσότερη ενσυναίσθηση, κατανόηση. Προσπαθώ, βασικά. Προσπαθώ να είμαι ευγενική, δοτική. Έχω και τα ελαττώματά μου, αλλά και αυτό είναι ΟΚ.

Πες ένα ελάττωμα...

Δεν είμαι πολύ συνεπής. Και οι άνθρωποι φρικάρουν. Το καταλαβαίνω, γιατί νιώθουν ότι δεν τους σέβομαι, οπότε προσπαθώ να το βελτιώσω.

Εγώ βλέπω έναν άνθρωπο απαλό και δυνατό μαζί. Το ίδιο νιώθω και όταν ακούω τα κομμάτια σου...

Έχω μια απαλή προσωπικότητα, είμαι ντροπαλή, δεν φωνάζω, αλλά μπορώ να δείξω και τη δύναμή μου, τόσο στη ζωή μου όσο και στην τέχνη μου. Νιώθω ότι είμαι γενναία, φίλε. Όπως και αυτό το άλμπουμ είναι γενναίο. Τα στιλ και τα είδη που ανακατεύει... Έχει μια γενναιότητα αυτό, γιατί μπορείς πολύ εύκολα να σκοντάψεις. Νομίζω καλά τα πήγα όμως (γέλια).

Πώς περνάς τις μέρες σου στο Λονδίνο;

Αυτές τις μέρες προωθώ τον δίσκο. Όμως ο καιρός έχει φτιάξει, μου αρέσει να ανοίγω τις πόρτες του κήπου και να χαλαρώνω, να φωνάζω φίλους... Νομίζω το καλοκαίρι θα είναι ωραίο. Προσπαθώ να μην εκβιάζω τα vibes, απλώς κάνω αυτό που νιώθω την κάθε στιγμή, χωρίς πίεση. Αλλά η ζωή είναι γλυκιά, φίλε. Αλήθεια, είναι καλή. ■

«Έχω μια απαλή προσωπικότητα, είμαι ντροπαλή, δεν φωνάζω, αλλά μπορώ να δείξω και τη δύναμή μου, τόσο στη ζωή μου όσο και στην τέχνη μου».

© JIM DYSON/GETTY IMAGES/IDEAL IMAGE

Η Little Simz κατά τη διάρκεια συναυλίας στο O2 Academy Brixton. Το προσεχές διάστημα θα περιοδεύσει σε διάφορες πόλεις της Ευρώπης.



Ακούστε εδώ το *Free* από το νέο άλμπουμ.